

“Les novel·les contenen una saviesa que els és pròpia, hi intueixes coses que a la vida conscient no pots endevinar.”

Imma Monsó (Lleida 1959)

4/2/2008 (El periòdic) EL TORN // ÀLEX MASLLORENS

Per què llegim llibres

¿Algú es podia esperar a aquestes altures que un escriptor impartís una xerrada sobre *El sentit de l'espera* i que el públic omplís tres sales senceres? Doncs és el que ha passat al CCCB. L'escriptor era **Enrique Vila-Matas** i, sorprenentment, la seva conferència es va iniciar a l'hora en punt. No hi va haver espera. Només un públic esperant les puces de l'autor ("les idees són com les puces: salten dels uns als altres, però no piquen a tothom", va dir **George Bernard Shaw**). Centenars de persones van escoltar i van aplaudir un discurs críptic, amè, irònic, estrany. Van viure amb plaer l'oportunitat d'immiscir-se en el món tan particular de **Vila-Matas**, que va enredant el lector amb la seva teranyina fins que el té ben atrapat i ja no li és possible escapar-se. Perdonin que hi insisteixi, però a mi em resulta meravellós constatar que hi ha tanta gent disposada a desplaçar-se, no només sense cobrar, sinó pagant, per fer una cosa que, en aparença almenys, no havia de satisfer cap necessitat material. Allà no hi anava ningú a manifestar-se ni a protestar contra res. És increïble.

Si fos cert, com va sentenciar l'escriptor, que "l'espera és la condició essencial de l'ésser humà", potser això ajudaria a explicar per què llegim llibres. Potser per tenir una espera més agradable, menys monòtona i més fructífera. Encara que hi pot haver una altra visió: simplement, que fora de la literatura no hi ha salvació. És cert que altres pensen que fora de la música no hi ha salvació, i també tenen raó. El procés de crear des del no-res és la cosa més sublim que hi ha. Fa possible la comunió d'un autor amb un lector que, en algun racó potser llunyà del món, ha decidit agafar-se un temps i aïllar-se del que l'envolta amb el propòsit de reviuire el que altres han escrit, a la seva manera. Ho va expressar meravellosament bé fa poques setmanes, en aquest mateix diari, **Paul Auster**: "Les pàgines d'un llibre són probablement el lloc més íntim on les nostres consciències humanes es poden trobar. Per això crec que la literatura no morirà mai, és impossible". Davant de tant horror, tant buit, tantes promeses, ens continua quedant la paraula.